

[Økonomiministeren.]

statslån. Jeg synes dog, man i sandhedens interesse må gøre opmærksom på, at der indtil i dag kun er givet 2 statslån, og at disse statslån begge er givet til Færøerne; og vi kan vel være enige om, at der hersker særlige forhold på Færøerne. Derfor synes jeg nok det er rigtigere at bruge betegnelsen statsgarantier end betegnelsen statslån. Selv om loven indeholder mulighed for at yde statslån, er denne mulighed indtil nu ikke blevet benyttet uden for Færøerne.

Lad mig endelig tilføje, at efter mit kendskab til egnsudviklingslovens administration — men jeg kan naturligvis ikke i min nuværende stilling binde den kommende administration — har man vel heller ikke planer om at ændre den hidtil gældende praksis på dette område.

Til slut vil jeg blot bemærke, at når det ærede medlem hr. Rimstad fandt, at dette var ramsaltet socialisering, så har man ramsaltet socialisering i samtlige vore nabolande, og den er betydelig mere ramsaltet end her i landet.

Hermed sluttede forhandlingen.

Ændringsforslag nr. 1

vedtoges med 62 stemmer mod 6; 35 medlemmer tilkendegav, at de hverken stemte for eller imod.

§ 1, således ændret,

vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 2

vedtoges med 69 stemmer mod 6; 38 medlemmer tilkendegav, at de hverken stemte for eller imod.

§ 2, således ændret,

vedtoges uden afstemning.

§§ 3-12, ændringsforslag nr. 3, § 13, således ændret, ændringsforslag nr. 4 og § 14, således ændret,

vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling

vedtoges uden afstemning.

Formanden: Lovforslaget går nu til fornyet behandling i udvalget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om Danmarks lærerhøjskole.

(Lovforslaget findes i tillæg A. sp. 1799, fremsættelsen i tidenden sp. 4539).

Lovforslaget sattes til forhandling.

K. B. Andersen: Princippet i det lovforslag, vi her behandler, bør kunne samle tilslutning fra alle sider. Det drejer sig om nødvendigheden af at give videreuddannelsen bedre kår i fremtiden. Det gælder her lærere, men det vil i stigende grad komme til at gøre sig gældende på alle felter af uddannelsen. Den tid er forbi, da en én gang erhvervet uddannelse kan klare kravene livet igennem. Den hastige udvikling, der præger det moderne samfund, stiller sit ubønhørlige krav om, at viden stadig føres à jour. De lærere, der forlader seminarierne i disse år, skal undervise til omkring år 2 000, og hvis der skulle være lærermangel til den tid, hvad der nok er med det tempo, vi har på, kan de få mulighed for det et stykke ind i næste århundrede. I den tid vil skolen stadig udbygges, nye fag vil komme til, og nye metoder vil kræve udbredelse. Uden en institution, der er i stand til at gøre en virkelig effektiv indsats for lærernes videreuddannelse, vil folkeskolen gå i stå, og det er ikke blot fremtidsopgaver, der på dette felt er tale om. Alleerede i disse år er videreuddannelsen af folkeskolelærere så brændende som nogen sinde på grund af de krav, som gennemførelsen af skoleloven rejser.

Det må altså være hævet over enhver tvivl, at der er behov for udbygning af lærernes videreuddannelse og af den institution, Danmarks lærerhøjskole, der har til opgave at give denne videreuddannelse.

Lovforslaget er jo en direkte udløber af seminarieloven af 1954, der bebudede en bekendtgørelse om lærerhøjskolens virksomhed. I stedet for bekendtgørelsen kommer nu dette lovforslag, der fastslår højskolens